Козельки — це молочаїсте їстівне стебло, лопуцьок! З розежи, розстеленої на землі, виганяється оте стебло, щось на зразок хатньої антени: тонше коліно росте з товщого і отак на три-чотири поверхи, поки споруда не закінчиться невиразною жовтенькою квіткою.

Лопуцьок у середині має білий, липкий, гіркий на смак сік, зверху ж вкритий м'якеньким кожушком з сірої вовни, ворси.

Щоб з'їсти козелька, треба зірвати його нездерев'янілі верхні коліна, обчухрати листочки, що теж розетками ростуть на колінах, і потім добре покачати між долонями, щоб викачати отой гіркуватий білий молочайний сік. Від цього долоні ваші вкриваються тим пушком і липким соком, стануть і самі липкі. То й що з того? Тернеш об коліна і берешся обчищати лопуцьок, здираючи ніжні плівочки, що одразу ж закручуються баранчиками і з усіх боків звисають з стеблинки. Порух руки, баранчики летять кудись геть, і у вас у руці чистий козельковий лопуцьок! Його і кладіть на зуб з внутрішнім трепетом. Що є для хлопця влітку краще за солодкий лопуцьок?! Коли біля вас приятель з такою ж вибіленою сонцем головою, як і у вас, ви, не стримавшися, вигукнете:

— Ох же ж і добре — як мед!

Світе мій рідний, світе мій білий! Скільки я тих козельків між долонями пропустив!

А де краще місце для куріпок і перепелів, як не зарості молочаїв у шелюгах! Ідеш собі від козелькозого кущика до кущика, і раптом з-під ніг — пурррх! Куріпки ходять не по одній, а весь виводок за одним разом. Підпустять вас на кілька метрів і потім усі враз — пурррх! Кіби бомба під ногами вибухнула чи ракета злетіла. Тільки пух і курява підіймуться вгору. В першу мить навіть і не усвідомлюєте, що сталося. Лише згодом зрозумієте, в чому річ. Трете потилицю, кажете собі:

— ї хто ж знав! — і похваляється: — Вдруге не втечуть, кепкою так і накрию!

А вдруге й не трапиться ні перепела, ні куріпки. Байдуже, і без них світ солодкий!